

VÁHADLO číslo 2.

časopis 55. Loukařské Chrudimi

neděle 2. července 2006

čtete na straně 2

horke novinky
čtete na straně 7

čtete na straně 6

ABYSTE K NÁM TREFILI ...

Dnes bude úvodník velmi důležitou součástí Váhada, jeho význam pro celou přehlídku dosahuje obřích rozměrů - pokud se mi ho podaří dopsat...nad hlavou mi zpívá soubor Radost, což mi v tuto chvíli příliš velkou radost nedělá, soustředit se na psaní navzdory hymně všech strašidel, zvláště když mě, stejně jako ostatní diváky z publika, člen souboru naučil v rámci představení text, je poměrně

těžký úkol. Nejtěžší věc mě však čeká právě teď - v úvodníku - a to smysluplně Vám všem popsat cestu do naší redakce. S mým orientačním smyslem, který se v mém embryonálním období ani ve všech dalších etapách života, bohužel, nevyvinul, to může být poměrně velký problém. Mnohdy nic. Zkusím to. Ale jen kvůli Vám se překonávám, kvůli všem těm, kteří by nás jistě chtěli navštívit, ale nemohou.

Vědomí si své bezmocnosti nemohou spát a pokud usnou, zdají se jim obhlédné sny plné přemutněných, zoufalých redaktorů, kteří je prosí, aby je vysvobodili, pomohli jim, potěšili je svou přítomností... a oni se nemohou hýbat, mají svázané nohy a najednou padají dolů...dolů...dolů...pak se vzbudí. Zbrocení potem, vyčerpání. To je třeba změnit. Tak tedy: stojíte-li před hlavním

vchodem Divadla Karla Pippicha. Postavte se zády ke dveřím, čelem do ulice a vykročte. Nejprve sejďte nebo se jinak svalíte ze schodů, pak zahnete doleva (podle ruky, kterou praváci nepiši, ale leváci v ní drží tužku a řekla bych, že i velkou lžici na polévku). Ujdete několik kroků a dorazíte k soše muže držícího loutku (říká se, že jde o marionetu, kterou ten neznábož uchopil zespodu, takže úplně blbě). U této skulptury si uplívnete (jak špatně drží tu loutku) a půjdete dále podél zdi budovy. Potkáte vývěsní tabuli s pozvánkou na chystanou výstavu, jedny dveře a druhé dveře, na nichž visí schránka Váhada. A to jsme my! Vejdete dovnitř, pořádku dolů po schodech. Pak doprava (to je ta druhá ruka, než jste pro orientaci použili poprvé), stále rovně k posledním dveřím. Zde se chystáte nainstalovat nápis Váhadlo (snad ještě dnes). Klepejte nahlas! Anebo rovnou vejďte. Vítejte Vás...

Našemu redaktorovi se nevybíravými metodami, patřícími do bulvární žurnalistiky nejhrubšího (a ještě trochu zhrublého) zrna, podařilo zjistit pohledy, a aby nechutnosti nebylo dost, tak i jméno večera zmíněného milovníka loutek v zavinovačkách, který každým dnem svého 3 a 1/7-týdenního života podléhá kouzlu loutkovodického umění. Jmenuje se Daniela Krauseová, z čehož redakce vyvozuje, že jde o holčičku. A teď už víte vše.

red

PŘEDSTAVUJEME VÁM POROTU 55. LCH

Marie Poesová

Marek Zákostelecký

Peter Janků

Ján Zavarský

Blanka Šefrnová

SETKÁNÍ S POROTOU

První setkání

Včera po 19. hodině proběhlo první letošní setkání s porotou. Štěpán Filčík představil členy poroty a nezbytného moderátora diskusí, kterým je letos Pavel Němeček. Diskusi pak pochopitelně řídil on. Porotce Marek Zákostelecký má ve Váhadle vlastní článek o prvním diskutovaném představení, proto v poznámkách z našeho věřejšího setkání dáme prostor jiným. Zápis je stručný a týká se jen některých bodů. Pokud někoho neznám jménem, napíšu jednoduše plénum, i když bych vzhledem k tomu, že jsme v divadle, napsat klidně chór.

Diskutovali jsme o inscenaci Koláž sledovanosti a padlo mimo jiné i toto:

Přeci jenom zmíním M. Zákosteleckého, neboť v rámci propagace našeho listu zmínil, že představení bylo vyvážené.

Blanka Šefrnová: Ukazují nám svět iluze bez srdce – divadlo, které umožnilo prožitek – velký zážitek z loutkáře, který vodi lidi – jsou to ale trochu krkolomnosti.

Peter: Už máte své principy, ale teď to byla výpověď.

Štěpán Filčík: V představení chyběla recenze vašeho příštího představení.

Plénum: Jednotlivé situace propracované, ale mezi nimi zmatek (pak se ukázalo, že šlo o nejzdařilejší reprizu) – z fandovství člověk všechno odpustí, ale je to dobře?

Jakub Vašíček za soubor: Nejeli jsme s očekáváním. Na Pisku nám vytkli, že jsme očekávali velké úspěchy.

Marie Poesová: Ledabylost je poetika souboru.

Závorský: Dřív jste vytvářeli divadlo, které bojovalo proti divadlu. Teď jako byste na to rezignovali. Dřív jste také byli minimalisté, teď už v tom není minimalismus.

Plénum: Zastesklo se jim po divadle.

(Hlásí se Luděk Richter, hlásí se Karel Šefrna) K. Šefrna: Luděk mi říkal: kdybych náhodou chtěl diskutovat, ne abys mi to dovolil.

L. Richter: Minulé představení bylo víc než divadlo, gesto odmítnutí.

pv

Druhé setkání

Byli jsme přítomni i na druhém setkání loutkoherečů s porotci. Úvahadlo porotcovo nad tímto představením bude patřit Blance Šefrnové. Určitě však není k zahzení (a pokud ano, tak ne nikam daleko) znát i názory zbytku poroty, jež na rozboru zazněly, stejně jako i reakce samotných (ne)pochválených.

Hlavní svízeli byl dle porotců dramatisovaný text, který postrádal dramatický obrouk a jakýkoliv konflikt, nebyl srozumitelně členěný, navíc samotné téma a hlavně postavy byly přespříliš obecné, neumožňující nějaké osobitější ztvárnění. Ke všemu obsahoval několik významných, na rozboru postupně odkrývaných nedomyšleností a nedůsledností.

Druhým kamenem úrazu byla scénografie a výtvarná složka představení. Porotci jí vytýkali přílišnou ilustrativnost, klíšovitost a postrádali nějakou hlubší, jednotící linku, celá scéna tak byla jen navršený guláš výtvarných prostředků. K této zásadní výtce se přiřadila druhá ohledně technických nedostatků.

Radost se vůči vyřčené kritice ohradila s tím, že představení je prvotně pro děti, kterým právě nekonzistentnost a „nevyzrálá“ divadelnost vyhovuje, nikoliv pro porotce, kteří vyžadují vysoké estetické hodnoty dle akademického kánonu.

Porota kontrovala sdělením, že nekomplikovanost a „hladkost“ představení není to, po čem děti pahnou a tvořit divadlo pro malé diváky, neznamená tvořit divadlo ploché. Porotci sice ocenili, že si Radost za svým představením stojí, otázka ovšem byla, zda se nebíjí za věci zjevně špatné.

Poté loutkohereci porotě v podstatě sdělili, že je její hodnocení příliš nezajímá.

Závěr rozboru patřil jedné člence Radosti, která prohlásila, že ač to tak nevypadá, celý soubor si je dobře vědom všech nedostatků, bohužel se však jen zkrátka těžko shání vhodný text k dramatizaci (za což si vysloužila nesouhlasné syčení zbytku souboru).

Na závěr se všichni navzájem ujistili, že se nikdo na nikoho nezlobí.

tb

NAŠE SLAVNÁ ČARODĚJNÁ ŠKOLA LS RADOST, STRAKONICE

*úvahadlo
poročovo*

Strakonice loutkáři přivezli svou autorskou hru Naše slavná čarodějná škola. Byla plná velkých i malých loutek a luminiscenčních kouzel. Přes krásnou snahu sloužit dětem, či přinést odraz fantazijního dětského světa, se divadelně příliš nevedlo. Plochá muzikálová poloha, otázky, které příběh přináší, nemají odpověď, nedohrané

situace nahrazuje píseň... Diváci vidí, že ve stavbě příběhu není něco v pořádku. Na zajímavé diskusi vycházelo najevo z mnoha stran, že inscenace nemá dobře fungující dramaturgický podklad. Nepřináší prožitek napětí, který vzniká v konfliktu, aby pak mohla přijít katarze. Hodně se mluvilo o době převyprávěném příběhu, o konfliktu, o kreditu hrdiny, o tom, máme-li opravdu dítě na své straně. Teprve po tom přišly v diskusi na řadu inscenační prostředky, loutky, které odrážely jistou bezradnost, malou odvahu něco řešit. Na druhé straně bylo konstatováno, že hra přináší velké ambice a bylo do ní vloženo velmi mnoho práce, inscenační i herecké.

Blanka Šefrnová

+ Naše slavná... Moty

Zajímavá kombinace pěkných javajek, marionet, živého herce a luminiscenčního divadla.

+ Cibulačka

Velká hromada moc a moc pěkných loutek všeho druhu, té práce, co to celé muselo dát... to se cení.

+ krásná Pamela

Mně se jako líbilo hlavně ti chlapečci tam, škoda, že byli dřevění... hm... barevné sladění loutek odpovídá trendům pro letošní jaro a léto, hlavně teda jako ta Meluzína měla na sobě tyrkysovou, že jo, a to teď fakt letí. Stejně jako vrstvení, dlouhé rozevláté vlasy, pouze jeden výrazný šperk. A já jako myslím, že to s tou bižuterií moc nepřeháněly... ty holky tam. Bludička měla taky dobrý stajling... hele a nemáte někdo číslo na mobil na toho klaviristu? Dobrej borec, fakt cool...

- Jiřina Žáčková

Pařez to byl taky název. Hejkal, kdyby toho nechal! A profesor - to je vzor? On a čarodějná moc v hůlce, musela jsem odejít v půlce. Čáry máry pod kočáry, pro mě jste kouzla nezahráli.

- Madame Pumpadour

Ach, já prrrrostě nevím.. Bylo to takové moc strrrrašidelné pour moi. Já jsem nefědělá, que ta strrrrašidla jsou zlobivá, já se jich fůbec nebála. F té pohádce pšeece má být někto, kto mě trrrroškú... trembler... rrrrozklepe. Tšebá ejkal. A to tám nebyla.

- Anežka Killerová (Divadlo zabije)

No tak to byla nejsprostější pohádka, co jsem kdy viděla. Nebo druhá po Hurvazjzovi.

- Alvy

Ukázkový příklad, jak mrhat svými vetšými silami, o pozornosti divákově nemluvě. Všechno to bylo tak třeskatě pozitivní, až z toho jednoho rozbolela hlava... A kdyby ohnivý mužíček ještě podvacaté povyskočil a zaskřehotal, škrábnul bych po něm škrpálem.

Rozhovor s Petrem Brunerem,

vedoucím strakonických (dudáků? Možná taky, ale spíš ne) loutkářů ze souboru Radost, nemohl začít jinou otázkou než-li (představení hrané v 15 hodin):

Má Radost radost z představení?

Radost...? Ale jo, sice to bylo s technickými problémy, u nás doma máme jiné podmínky, ale musíme poděkovat technikům, moc nám pomohli.

Vaše představení je vcelku klasická pohádka, má soubor Radost nějakého oblíbeného pohádkáře?

Náš oblíbený pohádkář byl náš původní autor, který už, bohužel, tragicky zemřel, Josef Třešnička, od něhož jsme realizovali tuším 15 či 20 pohádek, který byly velice milý a lidský a pěkný a dobře se hrály. Byl tedy trochu problém mu vysvětlit, že jeho pohádky je potřeba trochu upravit, což se mu vůbec nelíbilo, jako žádnému autorovi, a on vycházel z představy, že na loutkovém divadle je možný všechno, takže podle toho pak ty scénáře vypadaly. Ale jak už jsem říkal, bylo to moc pěkný.

Čeho si každý všimne je velké množství loutek, účinkujících ve vašem představení. Všechno je to vaše výroba?

Tak ona je to kombinace, spodový loutky, to je naše výroba, ale všechno jsme, dá se říct, nestihli, takže ty loutky seshora, ty jsou kupované, klasika, to má skoro každý soubor. Ty spodový, to je zase kombinace, na nich se podílí více lidí, výtvarník, Ivan Moravec, který je vyráběl, protože ty hlavičky jsou speciální technologií vyráběny z molitanu, což je hodně náročný a plus ještě další, kteří se podíleli na dotváření loutek, to znamená oblečení.

Díky moc.

Pro čtenáře ještě dodávám, a nyní se posadte či alespoň něčeho pevně chytněte, že soubor Radost je mezi živými již 56 let, což je dokonce o rok více, než kolik toho má za sebou náš slovný festival! A to už něco je.

tb

bez váhaní

- Líbilo se mi to. Všecko.

- Perfektní.

- Bylo to zajímavé, loutky byly pěkné. Měly hezké ty spodovky. A hra světla byla skvělá.

- Nám se líbily hlavně ty postavy...v té tmě, jak tam byly. Vypadalo to jako opravdovský.

Rozhovor s Pachýřem

Pachýři mi ochotně poskytli rozhovor, i když byli trochu rozčarováni z průběhu představení, které se jim podle jejich slov v tuhle hodinu příliš nevyvedlo. Zhodnot'te sami. Já jen dodávám, že jsou to milí herci s bohubíbnými úmysly týkajícími se vzdělání novinářů (představení hrané v 11 hodin dopoledne).

Vypadáte trochu zklamaně. Co se stalo?

Všechno, úplně všechno...technický problém.

Způsobené tím prostorem?

Hm...to ne. Spíš jsme se blbě domluvili. Na začátku jsme si zhasli, když jsme si měli všechno nachystat...prostě rozhodli jsme se. Tohle provází naše představení už od zrodu, že když se nám něco stane, tak...(odmlka).

Tohle je vaše třetí společné představení, že? A jste spolu tři roky.

Ne, dva. Jsou vlastně tři představení a dva roky...dva a půl.

Aha. A jak vidíte svoji společnou budoucnost?

Ty jo, já nevím (smích), myslel jsem si, že to je docela dobrý, že ještě chvíli vydržíme, ale nevím.

Já jsem si říkala, že by se Koláž sledovanosti mohla používat jako nějaký studijní materiál pro obor mediálních studií na vysokých školách. Jak vás takové téma napadlo?

My jsme totiž hrozně chtěli udělat nějaký takový materiál, který by byl využitelný pro studium médií. A z toho vzniklo naše představení...(smích)

Tomášův brácha totiž studuje mediální studia v Praze.

Moje poslední otázka: máte rádi hokej? Tomáš je skvělý komentátor.

Moc ne...

On v životě neviděl hokej a na tom je to celé založené.

bez váhání

- Jo, dobrý, moc se mi to líbilo.

- Bylo to úplně super.

- Mně se to moc líbilo, bylo tam hodně dobrých nápadů, možná to nevypadalo úplně sebraně, ale zase ty omyly tomu dodávaly takový šmrnc.

- Já teď nemám čas.

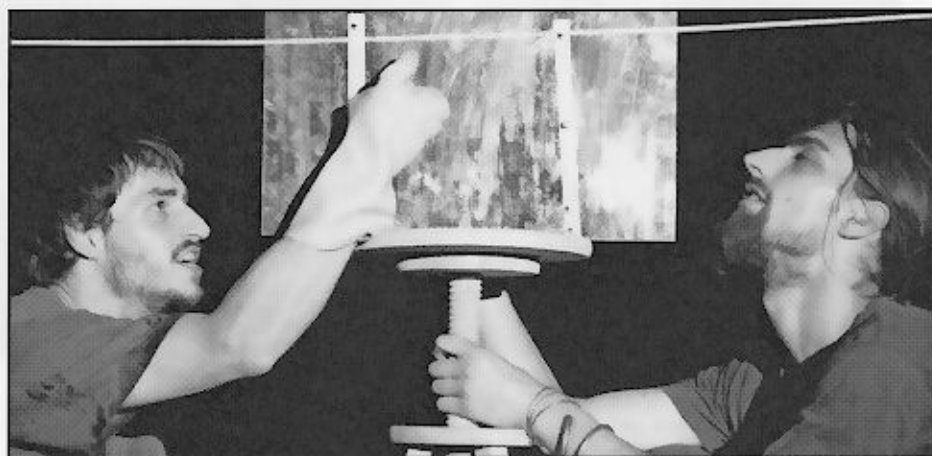
KOLÁŽ SLEDOVANOSTI LS PACHÝŘ PAČEJOFF, PLZEŇ

*úvahadlo
poročovo*

Po loňském prvním setkání, jsem se na Pachýře moc těšil. Jak již název napovídá, směřoval letos pačejovských nekompromisní zájem do světa televize se vším, co k ní patří. V úvodu jsem sice nabyt dojmu, zda se nejedná, po startovací „kramářské písni“, o svéráznou variaci na pouliční divadlo, ale rychle jsem pochopil, že se opravdu jedná o svéráznou variaci na televizní zábavu. Již zmíněná „kramářská píseň“ tedy sloužila jen jakási předzvěst, či upoutávka na věci příští. Svou velikostí úžasně hrůzní maňasci mydlíci se hlava

nehlava dle vůle mistra loutkáře a dojemně toužící po útěku ze všeho toho krvavého pekla budily ve mě dojetí ve stylu Chcete mě, milostná romance se špatným koncem Myče a té krásné Nehýčkané si nic nezadala s romancemi uprostřed newyorského sklo-betonového pekla a třetí příběh zase v kdekde z lektorského sboru vzal touhy po pár procentech autorských honorářů. Pro mě zde však začalo tempo mírně váznout, představení ztrácelo spád oproti loňské inscenaci, kterou jsem prožil se zatajeným dechem. Možná tím byla vina složitější struktura Koláže sledovanosti nespěšící tolik krátkému, údernému herectví Pachýřů. Naštěstí však dospělo představení do krásného finále. Křehké divadelní „úvahy“ nad fenoménem obliby v grilování se před modrým plamenem televizních obrazovek i o potřebě vlastnit všechny ty nezbytnosti v ní během představení viděné!

Marek Zákostelecký

na vážkách *na vážkách*

+ Jiřina Žáčková

Panové, ZA SLEDOVANOSTI KOLÁŽ, MÁTE U MĚ KOLÁČ!

SLEDOVALA JSEM S OBROVSKOU RADOSTÍ, JAK VŠE ZVLÁDÁTE S LEHKOSTÍ.

PACHÝŘ A CHROŠ I DONŠAJN, OBOJÍ BYLO VÁŽNĚ FAJN,

ALE S TÍMLETÍM JSTE FAK POTĚŠILI OKO I DUŠI MOJ.

VÁŠ MANČAFT

(a počítám do něj osvětlovačku ŽENU)

JÁ UŽ NAVŽDY ŽERU.

Speciálně děkuji za MIČE, OKENU

a Lenu.

P.S.: I když už mám vyjezený celý adventní kalendář, i tak se budu ráda vracet do prázdných okýnek dnů.

+ Moty

Mladé, alternativní, samohodnotící divadlo.

- Anežka Killerová (Divadlo zabije)

To je šrámec, to je bláznec. Jsem z toho hodně nesvá.

- Madame Pumpadour

Quel malheur! Fšécko jim padálo z ruce, pošat se srraželi, a tak to nebylo jak se u vás šiká nís mós. GarÇons, bu'le pšístě pozorrní. A pšij'ete sa mnou na vaÇances do Pašise, oui?

- Alvy

Tři malé připomínky: 1. Jestliže tvůrci a aktéři kritizují přítomnost a působení televize v našem životě, neměli by to dělat prvoplánovými vtipy. Trochu znásilnit reklamy dokáže každý.

2. Jestliže televizi opravdu nemají tak rádi, měli by tento svůj názor do výsledného tvaru nějak promítnout. Chyběl mi tam spodní proud, který by nějak výrazně prezentoval jejich názor a pohled na věc.

3. Komu je toto představení určeno? Lidem, kteří jsou terčem kritiky tohoto kusu? Ti přece do divadla nepřijdou! Nebo snad nám divadelníkům? Troufám si říci, že většina z nás ji sleduje jen, když je opravdu proč! Tak nevím...

ČERTOVINY LS KLUBÍČKO, CVIKOV

Duo pohádek z pera Pavla Poláka „Čertoviny“ bohužel nepatří mezi dramaturgicky nejzdařilejší.

Autor zasazuje klasické postavy Lucipera, čertů, Kašpárka a ševce do příběhů s poněkud nahodilými zápletkami, nijakými vztahy, občasnými nelogičnostmi v jednání postav a trochu pokulhávajícím rozuzlením.

Netuším však, zda tyto nedostatky nebyly částečně způsobeny úpravou textu.

Představení LS Klubíčko Cvikov působilo spíše jako „konverzačka“ s minimem loutkových akcí, kde chyběly vystavěné dramatické situace. Soubor ale působil velmi příjemně, hrál s nasazením, odvedl slušné mluvičské výkony a rozhodně má cit pro vedení loutek. Škoda jen, že se neodvážil více rozmáchnout. Že čerti dost nelétali, neskákali, nepředvedli téměř nic z toho, co by nedokázal člověk. Ale právě v tom přece spočívá kouzlo loutek! Hercům by určitě pomohlo jiné scénografické řešení hracího prostoru, aby bylo na čem, kolem čeho, případně s čím hrát (vždyť stačilo třeba jen umístit Luciperovo křeslo dál od

paravanu a loutka ho mohla obcházet, schovat se za něj, posunovat ho, houpat se na něm apod.).

Myslím, že i živá hudba a zvuky - byť jen na Orfovy nástroje a kazoo - by byla zpestřením a diváky by více zaujala.

Největší problém jsem však měla s postavou vypravěčky, kultivované, příjemné dívky se zlatými náušnicemi v civilním oděvu, kterým se úplně distancovala od herců. Podivně vstupovala do děje - tu jako kulisák či rekvizitář, tu aby provedla úkon, který by loutka nezvládla, tu aby nám převyprávěla to, co se odehrálo, a řekla, co bude následovat. Přesto mi však přišla jakoby nezúčastněná, odložená do té doby, než bude potřeba, aby např. připevnila čertovi roh, o který přišel. A propos, proč mu vlastně nebyl přilepen čerty, když ševcovský pop byl při ruce??? Vím, že loutka na nitích má svá omezení, ale nevyřešil by to štetec na drátě? Ale to už jsou opravdu jen detaily.

Takže: milí Cvikováci, děkuji za představení a doufám, že jsem vás moc neodradila. Byla by to škoda! Těším se, že přistě to pořádně rozbalíte!!

Ivana Faitlová

OSTROV SPLNĚNÝCH PŘÁNÍ LS SPOJÁČEK, LIBEREC

Do rodiny představení cyklu Okénko divadelních tradic se včera zařadila také pohádka Vojtěcha Cinybulky v přepracování a režii Rudolfa Krause. Popravdě tradiční, na kterou soubor navazuje, si nepamatuji z doby jejího největšího rozkvětu. Uspořádání, kdy vodiči marionet nejsou po celou dobu představení vidět, znám povícero jen z fotografií. Ledaskdo by při psaní recenze na takového představení začal asi u příběhu, volby titulu, dramaturgie. Mně samotnému však už samotná volba prostředků a stylu klade tolik otázek, že se budu zabírat nejvíce jimi. Mám totiž pocit, že hercům musí nutně unikat mnoho plevelných, mimoběžných dějů v hledišti. Nevidí tam. To je skoro zásadní problém u načasování replik a point. Mluvim samozřejmě o tomto konkrétním představení a nechci naprosto generalizovat; možná existovala představení tohoto stylu, kde zazníval smích tak četně a bouřlivě, že to bylo i skrze zástěnu zcela dostatečným vodítkem. Ne však u našeho představení. Naopak drobné i větší události, které se odehrávaly v hledišti Husovky při věřejší repríze v 15 hodin, by mohly v mém textu zabrat více místa než samotná recenze. Ve chvíli, kdy se při přestávce a i v jiných okamžicích rozezní reprodukováná hudba, začnou osoby a osůvky v hledišti jednat ještě více záměrně a jaksi autonomně, nezávisle na představení. Například docela jsem chápal babičku s vnučkou na klíně, která připojovala edukační

komentář, který měl dítě udržet v klidu a „vhodně“ doplňoval děj. „Vidíš, Ostrov splněných přání. My taky pojedeme na ostrov. S maminkou. Na Krétu. Těšíš se?“ Nepochybuji o tom, že té holčičce se pak představení, podle jejího vlastního soudu, líbilo.

Jak to tak bývá u inscenací tohoto typu, textu bylo poněkud více, než by bylo nezbytné. Herci se trochu spolehnali na charisma loutek. Připomnělo mi to pro mě zásadní připomínku dramaturga Miloslava Klímy: „Neumím říct, že bych byl nadšen tím, když se loutka chová jako by to byl živý člověk. (...) Mně zajímá, když loutka udělá něco, co by činoherní herec nikdy v životě nemohl udělat.“

Loutka zkrátka nemůže napodobit průběžné jednání a živé herce, jakkoli se o to možná v minulosti pokoušela a okouzlovala tím za zvláštních podmínek, kdy neměla konkurenci. Vše je ale řečeno v předchozím citátu.

Jediné snad mohu odděleně vyzdvihnout - a to schopnost poměrně přesného charakterotvorného odlišení jednotlivých postav hlasem; plastickou mluvu, z níž nám nic neunikalo. Text byl však natolik pseudočinoherní, že nebylo v silách diváka mu věnovat skutečnou nepřerušovanou pozornost. Leckde bylo potřeba příběhu spíše slepě věřit a tak nějak si ho doplňovat ze zkušenosti. Chybělo dost přesné uchopení situací. Celkem škoda i vloh a nasazení skrytých herců.

Petr Vydra

Rozhovor se souborem

Udělal jsem se souborem to, čemu se říká kolektivní rozhovor. V praxi to vypadá, jako když mluvíte s několika hlavou saní. Ovšem na rozdíl od pohádek se saní docela sympatickou. Žádnou hlavu jsem neměl chuť setnout, a tak jsem se jen ptal a nahrával. Rozhovor jsem pořídil po repríze v 11 hodin.

Jak dlouho pracujete přibližně v tomto složení?

Sedum let, teď jsme to obnovovali.

Jaké druhy loutek jste už vyzkoušeli?

My se snažíme vyzkoušet všechny, jak javajky, maňásky, marionety, manekýny. Ale v základu jsme marionetový soubor.

Kdo je autor textu?

To je Pavel Polák. A Mirek Zachariáš, kterej tady s náma teď není, upravoval text.

Ale vy jste si přidali do toho ještě nějaké slovní fórký, ne?

Určitě. Tady se dá trochu improvizovat. Děláme to běžně.

**FESTIVALOVÉ
FOKNO
do loutkářských tradic**

No nekup to!

Nabídka publikací a periodika NIPOS (a také trochu DISK)

Mini prodejna publikací na LCH vždy v době a na místě diskusí vám nabízí různé publikace, přijďte a uvidíte, přijďte a nakoupíte. Kdo nakoupí, neprohloupí, např. úplně čerstvá, právě přivezená z tiskárny, takže horká, Amatérská scéna, ve které se mimo jiné dočtete o všech krajských přehlídkách, ze kterých právě sem na LCH „došly“ soubory... možná se i na fotkách najdete! No nekupte to! Co se AS týká, máme tady pro vás ještě první a druhé číslo z letošního roku a zajímavosti na stránku se stává číslo z loňského ročníku a to právě to, které píše o minulosti Loutkářské Chrudimi... o představeních, o seminářích, o průběhu... POZOR, přivezeno jen posledních sedm kusů! No ne...

Z nabídky publikací, která není malá, už jen zmíním např.

Cesty českého amatérského divadla – vývojové tendence za pouhých 220,- Kč a podotýkám, že publikace je prvním uceleným zpracováním dějin českého amatérského divadla kolektivem pod vedením Prof. PhDr. Jana Cisaře. Dále tu máme **Bibliografii českého amatérského divadla** za 160,- Kč – kolektiv pod vedením Jiřího Valenty a v neposlední řadě také **Místopis českého amatérského divadla I. a II. díl** (350,- + 380,-) – připomínám, že knihy jsou to opravdu „ohromné“, takže se nedivím nikomu, že se s nimi nechce tahat z Chrudim domů, a tak doporučuji: objednat zde a nechat si je doručit přímo do vašich schránek.

Z dalších do Chrudimi dovezených doporučuji publikaci **Herecké techniky** od Vladimíra Martince, ta by určitě neměla nikomu chybět v knihovničce, stojí pouhých 119,- Kč a mám posledních pár výtisků!!! No nekupte si **Hry pro šest smyslů** od Hany Budinské za 50,- Kč! A tak dále a tak dále... přijďte se podívat na diskusí a přijďte se podívat na mini prodejnu publikací a přijďte se podívat také na mě, s přáním hezkého čtení všeho od nás i samozřejmě, a to nejvíce, místního Váhada. Neváhala bych ani minutu a nepřemýšlela zda koupit nebo nekoupit, no...

Jasanka

Redakční schránka

Konečně jsme uvedli v provoz redakční schránku, která netrpělivě čeká na Vaše ohlasy, sponzorské dary nebo odměny za dobře vykonanou práci. Rádi bychom její životnost protáhli na co nejdélnější možnou dobu, alespoň do konce 55. loutkářské Chrudimi, proto důrazně zakazujeme do ní vhazovat předměty s proslouvaností, které by se mohly stát epicentrem poškozující plisně (nemluvě o našich následných zdravotních potížích), dále zápalné lahve, různé typy bomb, těžké předměty (jako například lahve plné dobře vyzrálé whisky – ty nám raději doneste osobně, nechte za oknem, přede dveřmi nebo na vrátnici Divadla K. Pippicha, předem děkujeme), květiny spolu s vázou pro šéfredaktorku (květiny pouze bez té vázy, prosím, jen velmi opatrně vsuňte do schránky, aby se nepomačkaly), čokoládu s celými jádry mandlí pokud snad bude velké horko a hrozilo by nenávratně upalnění redakčního skvostu... buďte prostě opatrní. A hlavně nezapoměňte být sdílní a sdílejte s námi Váhado v dobrém i zlém, v nemoci (a zde narážím na horečky komiksáře viz Horké novinky) i ve zdraví, v chudobě a tak dále jak se to říká. Jsme tu pro Vás, budeme takoví, jaké si nás zasloužíte.

zš

KRÁSNÝ NADHASIČ NAIVNÍ DIVADLO LIBEREC

Příběh dvou katastrof, osobní a národní, se spojí v jedno a jedna umocní druhou. Jako kra, která se utrhla od ledového masivu a plula pět let vstříc Titaniku, tak i zde neuspořádaný život nadhasiče míří svým tragickým vyústěním vstříc požáru Národního divadla. Nadhasič si sáhne na život a je se vši pompou pohřbíván v ten nejnevhodnější okamžik. Pohřební průvod se klikatí po vzdálených koutech Prahy a v něm kráčeji... všichni hasiči. Národní divadlo mezitím dál vesele hoří.

Představení je invenční a dotažené nejen v nápadech ale i v provedení. Vzpomeňme jen na ukázněná štrónza loutek v závěru jednotlivých marionetových scén, kdy se před zadní částí kukátkového jeviště zatáhne dekorace – Národní divadlo v různých fázích výstavby. Pro nás bylo určitě zajímavé a poučné vidět představení pracující se stejnými prostředky jako včerejší inscenace z Okénka divadelních tradic. Herci zde byli důsledně skryti a museli si tedy vystačit jenom s tím, co mohli předvést v ohraničeném rámci kukátka. Jistěže tu bylo cítit, že se Naivní divadlo nemusí omezovat v nákladech v té míře jako soubory amatérské. Ve vymezení si divadelního světa tu však zároveň bylo mnoho podobnosti.

Schopnost přesné, stylizované hry s marionetami nás znovu přivedla k sugestivnosti tohoto druhu loutek. Například ve scéně s Bedřichem Smetanou, který sedí v lóži vedle arcivévodě - tlumočí jim jeden Němec, avšak nikdo z těch tří neví, v čem je základ nedorozumění. Smetana pozoruje orchestr, tlumočník na něj zbytečně slovně naléhá, ale chvilku se také nechává strhnout předehrou Libuše. Smetanu, ačkoli je to loutka,

kteřá se ani nehýbe a je k nám zády, fascinovaně pozorujeme. Tato scéna má velké napětí, protože právě tato nehybnost má ten nejpřesnější možný význam. Dokonce podléháme pocitu, že Smetana má svůj vlastní rytmus, jdoucí proti rytmu druhých dvou párů. Čekáme, co Smetana udělá.

Marionetové scény jsou střídány scénami s malíckými spodovými loutkami. Ty se hodi ve velkém celku před budovou Národního divadla a mají samozřejmě svoji stylizaci třeba i v tenkých hlasech.

Hra Ivy Peřinové je svého druhu scénářem ve své filmovosti a svižném střídání scén. Je psána lehkou rukou v materiálu, který se autorce snadno poddává. K potěše jsou nejrůznější špílky, vtipná řešení, schopnost zkratky, ale také pevné vedení příběhu k osudovému konci.

Petr Vydra

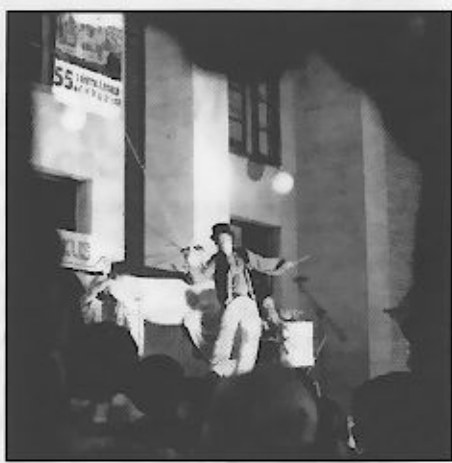
Včerejší štrůdl

Včera se loutkáři zakousli do chutného štrůdlu. Předtím se zájemci zúčastnili workshopu na výrobu lampionů. Však jsme účastníky onoho workshopu v průvodu dobře poznali; zvláště po tom, co se setmělo. Průvodu vévodil velbloud, na němž se vezla skutečná nebo možná až neskutečná princezna. Ani moc nevádilo, že nebyla plnoletá, velbloud byl naopak rád, lépe se mu nesla. Prý dokonce šlápl princezně na nohu, což je asi velbloudí projev obzvláštní přízně. Velké sesedání malé princezny, jakož i loutkové představení, se konalo u Resselova Muzea. Štrůdl přivedlo a hrálo mu divadlo Kvelb. Ještě nikdy jsem nedělal interview s člověkem o pět hlav vyšším. Tentokrát ano. A dozvěděl jsem se, že štrůdl vedl na chůdách: Pavel Lukas, Zuzana Tampírová, Jakub Lada Vavřina, Vendula Tampírová, Jiří Reindel, Michal Bartoš, Kuba Doubrava, Marie Křížánek. Když jsem v nahrávce na diktafonu znovu uslyšel obrův hlas, až jsem se zalekl, jak hluboce až dutě zní a jak pomalu a rozvážně rozpráví. Tak mi poradili, abych si do diktafonu dal nové baterky.

Další představení před Muzeem zahrálo Divadlo matky Vackové - Dana Vacková a František Hacker. Vloni kvůli dešti museli přehnout pod střechem, ale letos – zaplat' svatý Petr – počasí vyšlo.

Již po půl desáté jsme se vydali k divadlu Karla Pippicha, kde jsme viděli například cirkusové vystoupení. Cirkusáky byly opět loutky. Ale zda se nějaká loutka při náročných fakirských a akrobatických kouscích nezranila, to nevím, protože jsem běžel do redakce, abych to stihl všechno zapsat.

Petr Vydra

dobry
poslavy

Tak jsem šel na štrůdlování a pořád jsem čekal kdy bude nějaký štrůdl projevím jsem velkou trpělivost jak jsem se každého ptal, kde je ten štrůdl, kdy už bude štrůdl, chci štrůdl, štrůdl, štrůdl, štrůdl štrůdl, všichni odešli, ale já jsem ještě stál na místě a čekal štrůdl. Všichni se ale táhli za nějakým velbloudem, ale proč nenásledují zvíře

ušlechtilý šikovný moudrý rozvázný... já nevím... teď mě zrovna žádný nenapadá, no jestli teda chcete tak oslika, to je dobrý příklad, následujte oslika, nebo ho aspoň vemte sebou, vážně vemte mě sebou a dejte mi štrůdl. To teda nevím co vidíte na tom velbloudovi, divný zvíře, moc toho nenamluví, jak to s ním vůbec někdo může vydržet. Následujte oslika o tom je tato rubrika.

horké novinky

Nesoutěžní kvíz

Na fotografii vidíte sympatickou usměvavou tvář. Patří milému člověku, řediteli kulturního domu v Jičíně Pavlu Nožičkovi. Ten je letos také s námi na Chrudimě. Proto při řešení následujícího kvízu můžete přemýšlet jak nad fotografií, tak rovněž s pohledem upřeným přímo na Nožičku. Jistě mu váš zájem udělá radost. Proto jej pozorujte třeba i ve skupinách a soutězte mezi sebou.

Který z následujících předmětů vám připomíná?

- A) mrkev
- B) deštník
- C) fotoaparát značky Canon
- D) televizní obrazovku

Jenom jedna odpověď je správně.

Celá redakce Váhada málem v karanténě

Pofadatele zneklidnila série zpráv o zdravotním stavu člena naší redakce, váženého

pána, akademického malíře, pana Davida Babky (15 let). První horkou novinkou bylo horké čelo. Od osoby, která ho ošetřuje, jsme se pak dozvěděli další varovné příznaky: horečky, kašel, odmítl. Ke Štěpánovi Filčíkovi se nakonec dostala zpráva, že David Babka má tyf, který nám poslal a my ho už máme taky. Karanténa byla vskutku na spadnutí. Pan Kadeřávek a Libor Štumpf už zvenčí nenápadně zavírali okna redakce a na naše otázky odpovídali vyhýbavě. Nakonec se nám podařilo po telefonu přesvědčit Štěpána, že to, co nám David poslal, nebyl tyf s tvrdým y, ale tif s měkkým i a tedy formát souboru, ve kterém uložil svůj komiks. Michal Dřina Davida Babku totiž poprosil, že chce tif a ne gif. Po tomto vysvětlení nás Štěpán nechal ještě tři hodiny zavřené, prý pro výstrahu. Po té nechal okna redakce opět odbednit a ta skříň u našich dveří už taky nestojí.

Harmonogram redaktorů

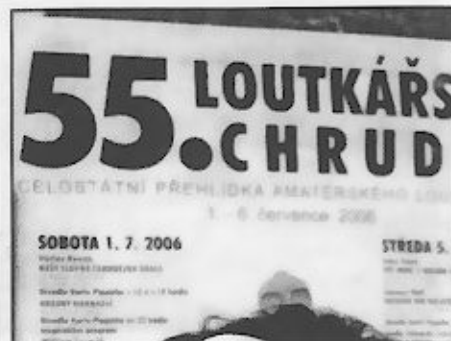
Byť vám přinášíme již druhé číslo Váhada, všechno se přeci jenom zatím ještě zabíhá a jak se říká, usazuje. Například efektivita práce nás redaktorů má zatím jisté rezervy. Alespoň časový rozvrh při zpracovávání jednotlivých představení potřebuje ještě trochu doladit. Posuďte sami. 60 minut – redaktor shání vstupenku. 20 minut – redaktor přemlouvá uvaděčku. 30 minut – redaktor shání konexi. 15 minut – redaktor hledá zadní vchod. 50 minut – představení. 5 minut – redaktor sbírá ohlasy diváků. 5 minut – redaktor dělá rozhovor se souborem. 5 minut – redaktor něco píše.

Petr Vydra

Hromádka z JISTEBNICE

Píše a kreslí David Babka

Hromádka z Jistebnice, Husitský hejtman a spekuláčník města Tabera. Roku 1121 dobyl město Chotěboř, kde se jeho posádka brzy vzdala katolickým vojskům za příslib volného odchodu. 300 Taberů však bylo upaleno ve stodele. 400 jich bylo svrženo do kutnohorských sáček a Hromádka spolu se dvěma kněžími byl upálen na chrudimském náměstí. Z Hromádky tak zůstala jen hromádka.

PROGRAM NA ZÍTRA PONDĚLÍ 3. ČERVENCE

8:30 - 13:00 a 14:00 - 15:30
práce v seminářích

Soutěžní program

Divadlo Karla Pippicha
velký sál
15:00 a 18:00 hodin
SKÁKAVÁ PRINCEZNA
LS Kašpárek, Mladá Boleslav

MED
11:00 a 16:00 hodin
DVAKRÁT O TŘECH PRASÁTKÁCH
LS Moje pětka, ZUŠ Jaroměř

malý sál
11:00 a 14:00 hodin
GOLEM
DS Outsider Art, Čáslav

Okno do loutkářských tradic

Husovka
10:00 a 15:00 a 17:00 hodin
DVANÁCT MĚSÍCŮ
LS Jiskra, Praha

Doplňkový program

Výstavní síň Divadla K. Pippicha
15:00 hodin
DIVADLO DRAK - LOUTKY
Setkání s autory výstavy

Resselovo náměstí
19:00 hodin
BLUE EFFECT - koncert

Inspirativní program

Divadlo Karla Pippicha
22:00 hodin
SVŮDNĚ J
Husa na provázku Brno

DNEŠNÍ PROGRAM NEDELE 2. ČERVENCE

8:30 - 13:00 a 14:00 - 15:30
práce v seminářích

Soutěžní program

Divadlo Karla Pippicha
velký sál
15:00 a 18:00 hodin
BALKON
Rámus, Plzeň

MED
11:00 a 16:00 hodin
ČTYŘLÍSTEK POHÁDEK
Pampalin, Turnov

Okno do loutkářských tradic

malý sál
11:00 a 14:00 a 16:00 hodin
JAN ZA CHRŤA DÁN
Divadlo V boudě, Plzeň

Husovka
10:00 a 15:00 a 17:00 hodin
POHÁDKA O POPELCE
TLD Zvoneček, Praha

Doplňkový program

Resselovo náměstí
19:00 hodin
BUTY - koncert

Inspirativní program

Divadlo Karla Pippicha
22:00 hodin
BAROKNÍ OPERA
Divadlo bratří Formanů, Praha

na váhadle - kouzlek luštitelů

Po sáhodlouhém denním čekání je tu další luštění o velehodnotné ceny. V tuto chvíli, kdy je toto psáno, ještě nebyla veřejně cena udána, možná se to časem poddá, ale je mi jasné, že ne, neboť cena v podobě vizitky obchodního manažera AC Sparty Praha je zkrátka neúnosně bezcenná a neprestížní, a je tak chabou motivací pro jakékoliv usilovnější lušticí úsilí. A proto jsme se rozhodli dramaticky zvýšit laťku.

Další cenou je apartní hrneček z míšeňského porcelánu, s pohnutou historií (byl objeven členem redakce, shodou náhod nadějným kunsthistorikem, v zapadlém trutnovském bazaru) a nepopíratelným kouzlem a poezií. V jeho dekoraci se mísí vliv mayské kultury, michelangelovský rozmach tvůrce a filozofický náboj estetických teorií vídeňského kroužku. Luštěte tedy pilně, ať tento kulturní artefakt století případně právě Vám.

tb

P.S.: A teď, dávno po uzávěrci článku, jsem se dozvěděl, že cenný kontakt na lovce kaprů ze Sparty vyhrála Zuzka Jelínková. Zuzko, blahopřejeme, a prosím, zapomeň na to, jak jsem Tvoji výhru pohaněl. Zás taková hrůza to přeci jenom není.

1 2 3 4 5 6 7

A							
B							
C							
D							
E							
F							
G							

VODOROVNĚ

- A/ kolo; příkaz k odpočinku
- B/ španělský titul; angl. místnost
- C/ krysa pižmová (severoamerický hlodavec)
- D/ TAJENKA; značka chloru
- E/ vnitropodniková počítačová síť (s chybějícím N)
- F/ hrdina Štorchova románu; úplná
- G/ obyvatel Blízkého východu; zpravodajská televizní stanice USA

Noční prohlídka muzea

Redaktor našeho plátku se projevil jako úplný pitomec. Cestu od Pippicháče (pro ty, kteří neabsorbují rychle loutkářský slang: rozuměj Divadlo Karla Pippicha) k Muzeu, již zkušený Chrudimák stráví tři minuty a nezkušený kdokoliv minut pět, urážel zhruba půl hodiny. Oplátkou za to poznal lesk a bídu Chrudimi v nečesané podobě, v nebezpečné blízkosti minul několik nonstop tarantinovského ražení a provedl sondu napříč všemi chrudimskými sociálními vrstvami.

Odměna za snesené útrapy však byla sladká. Muzeum prošel křížem krážem, zleva doprava a shora dolů. Bezpochyby ještě nějakým směrem, ale ten už zapomněl. Z této cesty Vám přináší několik fot. Pořádě si je prohlédněte, je v nich nemálo krve a potu.

Zpátky jsem to šel (protože ten pitomý redaktor jsem já sám) už jako zkušený Chrudimák nějak kolem těch tří minut.

tb

SVISLE

- 1/ iniciály bývalého ministra Dyby; rovně zastřížené vlasy nad čelem
- 2/ pouštět slzy; obyvatel evropského ostrova
- 3/ italský jeden; žena ukrytá ve fidorce
- 4/ ostrý okraj; iniciály malíře Boudy
- 5/ název slavného alba Petera Gabriela; pohybem vyjádřená hudba
- 6/ díl jídla; Lidové noviny (zkr.)
- 7/ iniciály zpěváka a hudebníka Mládky; zahradní domek

POMŮCKA: CNN, NIK, SO

Prasečí hody

Je to velká radost, moci Vám oznámit pro mnohé tak blahou novinu. Loutkářská hospůdka, důvěrně zvaná Kačenka, se rozhodla zpříjemnit Vám Vaši přítomnost zde něčím pečeným. Kdo by v Kačence čekal pečenou kačenku, hrubě by se mýlil. Mýlil by se stejně jako každý, kdo by čekal něco jiného než pečené prasátko. Vskutku je to tak, Kačenka peče vepře a všichni jste zváni na družné vypořádání se s tímto kulinářským majstrštychem.

Hospůdka Kačenka, kterou najdete u Muzea loutkářských kultur, je otevřena po dobu trvání Loutkářské Chrudimi vždy od 16 hodin.

tb

Váhadlo 55. Loutkářské Chrudimi

Redakce: Zuzana Sebestová, Tomáš Brolik, Petr Vydra
Grafika: Tereza Komárková a David Babka
Foto a sazba: Michal Drtina
Uzávěrka: 2. 7. 2005 v 2:50
Vychází: 2. 7. 2005 ve 12:00
Nepřehlédněte úpravu!

